

[Bjørn Elmquist]

være, at Finland kunne stramme sin associeringsaftale op og måske endda en skønne dag blive fuldgældigt medlem af Europarådet. Jeg har selv været i kontakt med repræsentanter for det jugoslaviske parlament, hvor der er stor interesse for egentlige formelle associeringsaftaler. Foreløbig har man lavet en ad hoc-associeringsordning, hvorefter Jugoslavien bliver draget med ind i samarbejdet, når Jugoslavien måtte udtrykke konkret interesse derfor. På det allerseneste er der et udvalg under Europarådets Parlamentariske Forsamling, som er blevet inviteret til Rumænien på besøg for at opnå kontakt med interesserede politiske kredse i landet. Så en vis bevægelse er der vel.

For så vidt angår Danmarks relationer til Europarådet vil jeg gerne fastslå som min opfattelse, at Danmark altid har brugt Europarådet og taget det alvorligt. Den danske regering har været med til at indklage først Grækenland og dernæst Tyrkiet ved de lejligheder, hvor militæret i de pågældende lande har overtaget magten, ophævet demokratiet og suspenderet de fundamentale menneskerettigheder, og i begge tilfælde har det ført til positive udviklinger i den rigtige retning.

Danske statsborgere kan benytte sig af – og gør det tit – deres lovlige adgang til at indklage danske myndigheder for Menneskerettighedskommissionen og måske gå videre til Domstolen, når de måtte føle deres rettigheder krænket. Jeg skal ikke nævne de mange sager, der har været, men blot erindre om en, som stadig væk vækker diskussion her i Danmark, nemlig Menneskerettighedskommissionens afgørelse fra 1981 om organisationsfriheden, der som bekendt førte til lovgivning her i Danmark, og jeg synes, det er al ære værd, at Socialdemokratiet, der dengang havde regeringsmagten i Danmark, imod sine egne ønsker, var det vel egentlig, tog de forpligtelser, som Danmark har påtaget sig gennem dette samarbejde, så alvorligt, at man fremsatte forslag til lov om beskyttelse mod foreningstvang og fik det vedtaget i Folketinget i foråret 1982. Der er mange aspekter at diskutere i den sag, og det er jo stadig en meget aktuel sag, som jeg ikke skal blande ind i den aktuelle debat her, men bare bruge som et af de mange eksempler på, at Danmark og skiftende regeringer i Danmark altid har taget disse forpligtelser meget alvorligt.

Foruden menneskerettighederne er der andre vigtige samarbejdsområder på det juridiske område, f.eks. konventionen om databeskyttelse, hvor Danmark forhåbentlig snart får ændret sådan på sin registerlovgivning, at vi kan tiltræde og ratificere denne konventions bestemmelser om beskyttelse af privatlivets fred mod offentlige og private dataregistre.

Kultur, uddannelse og sport er også nævnt, og jeg skal også nævne kampen mod terrorisme og indsatsen mod narkomisbrug, hvor det seneste EF-topmøde i London endte med – var det i lørdags? – at vedtage, at på dette område måtte alle Europarådets medlemslande drages med ind i samarbejdet.

Endelig vil jeg nævne forsøgene på at etablere en mere ensartet flygtninge- og asylpolitik, hvor jo den danske regering har taget initiativ til, at man prøver at følge de forslag, som Rådets Parlamentarikerforsamling har lagt frem.

Dette fører mig ind på det næste afsnit i mit ordførerindlæg, der drejer sig om de interne relationer inden for Europarådet, nemlig mellem Europarådets Ministerkomité og Parlamentarikerforsamling, hvor flere af os jo er medlemmer på Folketingets vegne. Her vil jeg komme med et lille hjertesuk, idet jeg tror og håber, at den danske regering er at finde på den rigtige side. Vi har fællesmøder med Ministerkomiteen fra tid til anden og hvert halve år mellem Ministerkomiteen og Europarådets Parlamentarikerforsamling, og her har man bedt så bønligt om, at de meget, meget beskedne midler, der afsættes – Europarådet og den danske deltagelse deri koster hver af de danske statsborgere under 1 kr. om året, og det er gennemsnittet for alle borgere i de 21 Europarådslande – kan Parlamentarikerforsamlingen få lov til at bruge til, hvad den vil, at det ikke skal være et diktat fra regeringernes side. Det er ikke særlig værdigt i en organisation, hvor vi holder store, flotte taler og faktisk også gør en konkret indsats for demokratiet og for respekten for demokratiske beslutninger, så jeg opfordrer regeringen til at fortsætte som hidtil på den rigtige side af linjen. Jeg er godt klar over, at det er andre landes regeringer, der bliver svære at få overtalt til at acceptere det.

I det hele er det vel rigtigt at opfatte Parlamentarikerforsamlingen i det interne spil som dynamoen, hvorfra mange politiske ini-